

ו' תמוז – תשפ"ג, ירושלים

הכנסת ספר תורה לבית 'זהירו דק"ק'

בְּכָל

עַל פִּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִפִּי ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף כַּהֵן

ככל שאדם מתבגר וצובר שנות חיים, אם הוא מתבונן, הוא מגלה, שעיקר מה שהוא צריך לעשות זה לשים עליו את השלט – 'נא לא להפריע', ולפעול במינימום הפרעות לקב"ה.

תן לקב"ה לנהל את עולמו, בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא בְּרִיעֵיהּ.

הוא יודע מה הוא עושה.

ככתוב בפרשת 'וישב' וְהָיָה אֲנִי־לְךָ מֵאֲלֹהִים אֲלֹהִים¹, ויש רמז לזה מש"א חז"ל (חולין פט) "מה אומנותו של אדם בעוה"ז ישים עצמו כאלם..".

לא על הכל צריך להגיב. לא תמיד חייבים לפעול. לא הכל אתה מבין ויודע, למרות שלכל אחד יש דעה על איך הדברים צריכים להתנהל.

ו'אלם' אותיות 'מלא'. שהכל קיים והכל גלום והכל מלא, והבעיה היא לא החיסרון במציאות, אלא חיסרון בהתבוננות שלנו עליה, שמוביל לא פעם לעודף של תנועות מיותרות. כאשר כל מה שאתה צריך לעשות, זה לנסות ולהתחבר בצורה הכי פשוטה לרצונו.

מה הוא רוצה?

פשטות, תמימות, יופי, טוב.

¹ בראשית לז, 1

וכשאדם, יהיו החוסרים בחייו אשר יהיו, עומד בפני הקב"ה בתפילה, ומבקש את מה שחסר לו, הוא מגלה מהר מאוד, שכל הבקשות כולן מצטמצמות לפרק זמן קצר ביותר. כמה זמן אתה כבר מבקש על כל צרכיך? גם אם תרחיב, זה מגיע לכדי מיצוי מהר.

למה?

כי זה לא העניין. לבקש על כל מה שחסר, על מה שעדיין אין לדעתך..

אז מה העניין?

לחבין שכבר עכשיו יש לך את הכל, ולא לפספס את היום הזה. כי כשתגיע לסוף, תגלה, שמה שיש בסוף, היה כבר בהתחלה.

ונוכיח את הדברים.

למדנו, מהקורמנא הק', כיצד מכל אות בעשרת הדברות, מהאות א' של - אֶנְכִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת עֲבָדֶיךָ² ועד לאות ד' של -וְכָל אֲשֶׁר לְרַעְךָ³, סה"כ 620 אותיות (כת'ר אותיות), יוצאות 620 מצוות - 613 מצוות דאורייתא + 7 מצוות דרבנן.

עשרת הדברות מביאות לנו את אור הכתר.

איך?

על ידי 620 ערוצי אור, 620 צינורות.

כאשר המצווה ה-613, היא לגלות את ההסתר. לכתוב ספר תורה.

ומהו אותו הסתר?

עכשיו לא טוב לי.. בעתיד, כשיתמלאו החסרונות שאני מרגיש שקיימים בחיים שלי, אז, יהיה טוב. בסוף יהיה טוב. אבל עכשיו, לא משהו.

וכך אדם מעביר חיים שלמים.

חיים של המתנה..

וכשהוא מגיע לסוף ונזכר איך היה בעבר, אז הוא אומר - 'איך היה לי טוב'.

זו טעות.

² שמות ב, ב

³ לֹא תִחְמַד בֵּית רַעֲךָ לֹא-תִחְמַד אִשְׁתִּי רַעֲךָ וְעַבְדּוֹ וְאִמָּתוֹ וְשׁוֹרְךָ וְחִמְלְךָ וְכָל אֲשֶׁר לְרַעֲךָ (שמות, ב, יג)

אל תחכה להגיע לסוף, שאז יהיה מוב, תבין כבר בהתחלה, שטוב.

ואת זה לומדים מכתובת ספר תורה, שהיא המצווה האחרונה בתורה, שיכתוב כ"א מישראל לעצמו, ספר תורה.

"וְעָתָה כְּתֹבוּ לָכֶם אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלִמְנָחָה אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שִׁירָה בְּפִיהֶם לְמַעַן תִּהְיֶה־לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֹד בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל"⁴

אמנם מדובר על שירת 'האזינו', אבל זה קשור גם לכתובת התורה. לא נרחיב כעת. בכל אופן, מכאן אנו לומדים שצריך אדם לכתוב ספר תורה. ויש לדעת, אם השתתפת בהכנסת ספר תורה, אם תרמת כתיבת אות אחת, כאילו כתבת את התורה כולה.

וכל זיעה שאתה מזיע בקדושה, היא זיעה שמסוגלת לסלק חרדה ופחד.

זיעה=92=פחד

כל מי שמזיע בהכנת מצות של פסח, בבניית סוכה, בריקודי שמחת תורה, בהכנסת ספר תורה וכן הלאה, נפטר בזאת מפחדים וחרדות.

וכשאתה שר לתורה, לקב"ה, אתה עושה בזה את תיקון הקול. שכן בכך אתה מתחבר לדעת דקדושה, שם **אהו-ה במילוי אלפין (אלף הא ואו הא) – גי' קול'**. קול דקדושה.

'שיר' לשון זכר, כח משפיע; **'שירה'** – נקבה, כח של כלי. ומסבירים חכמים, **'שירה'** – זו שירה שכבר הייתה, בעוד **'שיר'**, זה לעתיד לבוא. **שִׁירָה לִיהוָה שִׁיר וְזֶדֶע⁵**.

הכח המשפיע של השיר הוא הקול.

היום אנחנו מרגישים הרבה פעמים שהקול שלנו לא משפיע, אין לו עצמה, אין לו תוקף, לא סופרים אותנו, אבל בעתיד, יהיה כח אדיר לקול שלך. לניגון שלך, כוח של שיר. של **'שיר תאב'**.

מה זה 'שיר תאב'?

בתיקוני הזהר מובאים 70 פירושים שונים למלה **'בְּרָאשִׁית'**

בתיקון כ"ד, נותן הזהר את הפירוש – **בראשית = שיר תאב**.

מסביר הקומרנא הק', כי המילה **"תאב" גי' 403**.

⁴ דברים, לא

⁵ תהלים, צו, א

ומסביר כי 13 פעמים המילה "אל" = 403=תאב.

ז"א "שיר תאב" = שיר 13+ פעמים 'אל'.

ו-13 גי' אהבה, אחד. ולכן יוצא ש-"שיר תאב" = שיר אהבה לאל. או שיר לאל אחד.

ומהו אותו "שיר אהבה לאל"? ישראל.

כי יוצא ש"שיר תאב", זה שיר+אל (13 פעמים) אותיות "ישראל".

השיר של ישראל.

ומהו השיר של ישראל?

כל התורה הקדושה!

זאת אומרת, שאנחנו רואים שהמילה הראשונה בתורה, בְּרֵאשִׁית, מדברת על שיר שיחיה לעתיד לבוא. שיר של ישראל; והתורה גם מסתיימת כמוכן בישראל – "וְכָל־הָיִיד הַחַיִּים וְכָל־הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מִשָּׁה לְעֵינֵי כָל־יִשְׂרָאֵל"

במילה בְּרֵאשִׁית יש כבר את כל הסיפור, מההתחלה ועד הסוף. כי אתה אמנם רואה בְּרֵאשִׁית אבל אומר לך הקומרנא הק', שהמילה הראשונה, כמו גם האחרונה בתורה, היא "ישראל".

דחינו, אתה המילה הראשונה ואתה המילה האחרונה בתורה. אתה התורה כולה, מההתחלה ועד הסוף. רק תבין את זה.

כי כאשר כתוב "ישראל" הכוונה אליך!

שכותב הרמ"ק הק' זי"ע ב'תומר דבורה', פרק א' "...ישראל ערבים זה לזה מפני שממש יש בכל אחד חלק אחד מחברו, וכשחוטא האחד פוגם את עצמו ופוגם חלק אשר לחברו בו, נמצא מצד החלק ההוא חברו ערב עליו.. ולכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חברו, ועינו טובה על טובת חברו, וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, שהרי הוא הוא ממש ומטעם זה נצטוונו "ואהבת לרעך כמוך"..."

ואם תבין את זה, שאתה המילה הראשונה והאחרונה בתורה, שאתה 'ישראל', וכלול ומתכלל, הרי שלא תהיה דעתך שקועה בכל החוסרים שלך ביומיום; כי הריקוד שאתה צריך לרקוד בעוה"ז, בתוך הקו, הוא ריקוד של מעגל. ההתחלה והסוף-יחד; אתה תקבל בסוף, את מה שכבר היה לך בהתחלה. כי קיבלת לחיים האלה, את כל מה שאתה צריך לקבל.

בדיוק.

ולכן המצוה האחרונה היא שתכתוב את התורה כולה, למה? כדי שתבין שכבר במילה הראשונה, קיבלת את הכל. ואז תוכל לקבל את כל הבא עליך באהבה. "וכאשר שמעתי ממורי הבעל שם טוב שאמר לאדם אחד תקבל כל הבא עליך באהבה ואז יהיה לך עולם הזה ועולם הבא, והשיבו שיתפלל שיתן השם יתברך כח לקבל הכל באהבה, והשיבו, אמת אמרת, שצריכין להתפלל על זה"⁶

ואם אתה לא מרגיש את זה, או לא מסכים עם זה, או שאלו נראות לך מילים יפות אבל מנותקות.. זה כי יש לך הפרעה בדעת.

מה שיפריע לסיפור שלך, זה רק הדעת שלך.

המצוה של כתיבת התורה, תבוא מהאות ה-613 בעשרת הדברות (7 אותיות לפני הסוף), והיא האות – **ל** ("לְכָל אֲשֶׁר לְרַעְךָ"), ממנה יוצאת מצוות כתיבת ספר תורה. אומר הצדיק, המוחין שלנו בנוי מ- גולגולתא, מוחא ואוירא⁷. ואת המוחין האלו מקבלים משם **ס"ג – יוד הי ואו הי**, שבו יש 3 יודין⁸.

יוד (בג"י 10) כפול 3=30 = ל'

למדנו ב'סוד האותיות' שעל האות ל' אפשר להסתכל כעל ו' ו-כ', וביחד – כ"ו, וכן כעל שלושה קווים.

وهיא נקראת "מגדל פורח באוויר", שכן היא האות היחידה שעולה למעלה, מעל קו האותיות.

ואנחנו רואים שה- ל' קשורה לשלושת היודין, שלושת המוחין, והוא סוד "המלמד לאדם דעת", ולכן יש בתורה, טעמים, אותיות וניקוד (התגין הם חלק מהאות), שבלעדיהם אי אפשר לקרוא.

וכשאתה קורא בתורה, אתה מתחבר דרך הטעמים האותיות והניקוד, ל-ל' הזו, שקשורה לשלושת היודין ולשלושת המוחין. וזו התחברות ישירה ל- **בְּרֵאשִׁית**, ל- **ישראל**.

⁶ הקומרנא הק', היכל הברכה, פרשת 'ויגש'.

⁷ ר' לענין שלושת המוחות פרשת 'אמר' תשפ"ג (יום פטירת הקומרנא הק').

⁸ בשם ע"ב יש ארבעה יודין (יוד הי ויו הי), בשם מ"ה יוד אחד (יוד הא ואו הא) ובשם ב"ן יוד אחד (יוד הה וו הה)

ולכן את הריקוד שלך בעוה"ז אתה צריך לעשות בצורה נינוחה, כי קיבלת כבר בהתחלה את הכל. אלא שכמו האות יוד, שהיא נקודה גולמית, שבה מגולם הכל, כך פתיחת הספר שלך בעוה"ז, **ספר התורה שאתה כותב בחיי חיותך**, נפרשת לפניך בתוך מימד של זמן. אבל במהות, הכל ישנו כבר. הכל מגולם בך, אתה רק צריך לגלות.

אתה צריך להבין שיש לך את הכל בתוך המזוודה⁹. ב-**בְּרֵאשִׁית**. **ומזוודה גי' חיים**. כי החיים, על כל מה שיש בהם, ארוזים בתוך המזוודה, שאתה צריך לפתוח, כשאתה מתהלך במסע שלך בעוה"ז.

ומזוודה שורש **ז.ו.ד. גי' טוב**. כי כל מה שיש לך במזוודה, כל מה שהבורא שם לך, מראשית עד אחרית, הכל **טוב, גי' אהו-ה** שם הויה בספירת הדעת.

כי הטוב או חלא טוב, הכל בדעת שלך. ותבין את זה עכשיו.. לא בסוף החיים.

לחיות חיים של- 'לו יחי', זה לפספס את החיים-את המזוודה. דהיינו, את כל מה שיש לך כבר, ושאינו אלא יכול וצריך לעבוד את ה' בשמחה ובטוב, עכשיו, לא בעתיד. ולא מתוך הרגשת חוסר, אלא מתוך ההבנה, שראשית ואחרית- הכל אחד, **"בְּרֵאשִׁית אֲנִי וְיֵת"10** והכל קיים כבר בהתחלה וזו המהות, כל השאר- אשלית. אשליית הזמן ואשליית החושים.

כמו שכותב ר' יהודה לייב הלוי אשלג, 'בעל הסולם' זי"ע- **"כי ה' החושים והדמיון שלנו, לא יציעו לנו אלא גילוי פעולות של המהות, ולא כלום בעצם המהות.. ונודע, שכל מה שאינו בא אלינו במוחש, אינו בא גם בדמיון שלנו, ומה שלא יבא בדמיון לא יבא לעולם במחשבה, ואין לנו דרך איך להשכיל אותה. הרי שאין למחשבה תפיסה כלל במהות. ולא עוד, אלא אפילו מהותנו עצמנו לא נודע לנו מה היא.. הרי שההשגחה מנעה ממנו השגת כל מהות, ואנו משיגים רק גילויים ודימויים של פעולות המתגלות מהמהותיים. מ'מ כל בעל שכל יודע כברור, שכל הנראה לנו אינו אלא בפנימיות מוחנו בלבד.. ודוק בדברים כי אין בכחי להרחיבם יותר"11..12**

⁹ **מזוודה** מוכרת מן המשנה במסכת כלים (ב,א; בחלק מעדי הנוסח הגרסה היא 'מזדה' או 'מזרה'). פרשני המשנה למן תקופת הגאונים, פירשו את המילה על פי השורש **זו"ד** בארמית ובערבית שעניינו 'צידה', ומכאן שמזוודה היא שק או כיס שנותנים בו צידה לדרך. המילה מוכרת גם מן הביטוי התלמודי שבפי האמורא מר עוקבא: **"זוודין קלילין ואורחא רחיקתא"** (בבלי כתובות סז ע"ב), מעין 'הצידה דלה והדרך רחוקה'. צורת הרבים 'זוודין', מופיעה פעם אחת בעברית של ספרות חז"ל: **"גם צִדָּה לא־עָשָׂו לָהֶם"** (שמות יב, לט)- **"מלמד שלא נטלו בידם זוודין לדרך"** (מכילתא דרשב"י שמות יב, לט). בהקשרים אחרים משמשת בתלמוד הבבלי גם המילה הארמית **זוודתא** במובן 'תכריכים', ויש שהסבירו שאין הם אלא משל לצידה שאדם מכין לקראת פטירתו מן העולם.

¹⁰ ישעיהו, מו, י

¹² ספר ההקדמות, מבוא לספר הזהר

ומכאן חשיבות ההסתכלות שלך, **פנימיות מוחנו** – כי אם לא תדע איך להסתכל נכון על המציאות, ולאחד את היש העתידי בחסרון המורגש לך בהווה שלך, הרי שתמיד תהיה השלמות מצויה, כפי דעתך, רק בעתיד לבוא.

וכפי דעתך, כך יהיה. מה שאתה דוחה לעתיד, או תופס כמצב עתידי בלבד, נמצא שם – בעתיד.

נשמע לך לא הגיוני? מוזר? ככה זה, עץ חיים.

אם לא תנסה לסדר את זה בלוגיקה שלך, אלא לחיות ע"פ זה, תראה שזה עובד.

ואדם חייב להיות מסוגל להאמין, ברגעים הכי קשים. להיות מסוגל, לעמוד מול היצר הרע ולומר לו, "לא תנצח אותי" "אין לך סיכוי" ולמה?

לא כי אני גדול. אלא כי יש כאן **אור קטן**, **נחירו דקיק**. וזה מספיק. מספיק אור קטן.

כי "מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך".

כשהכל סוגר עליך, ואתה מרגיש **"וְאֶנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ וְזָרַפַּת אָדָם וּבָאֹי עִלָּם"**¹³

תזכור, שאתה לא צריך להיות גדול, צדיק, חזק, מצליח, חכם וכו', אתה צריך רק לפתוח צהר בתוך עצמך, לאור קטן שיכנס, בבחינת **"צָהָר | תַּעֲשֶׂה לְתִבְּהָ"**¹⁴. תן לו להיכנס, והשאר כבר יקרה. רק אל תחשוב שבגלל שאתה קטן, אין מקום לאור קטן.

ותזכור דבר נוסף, גם כשאתה הכי קטן ובזוי ושפל בעיניך, אתה עדיין, הבן של המלך.

וכשיהודי קולט את זה, שלא משנה מה, הוא תמיד הבן של המלך, אז הוא יכול להגיע מ- **יְשִׁעְלִי רַב־15 ל- יְשִׁעְלִי-כֹל־16** מעשו ליעקב, מהעולם היחסי לאחדות השלמה.

וזה לכתוב ספר תורה.

לדעת שיש לך הכל, למרות שהעולם יגיד לך תמיד "אין לך כלום".

¹³ תהלים, כב, ז

¹⁴ בראשית, ו, טז

¹⁵ "וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ יְשִׁעְלִי גַב אֲחִי יְהִי לָךְ אֲשֶׁר-לָךְ" (בראשית, לג, ט)

"קחגא אתברכתני אשר הבאת לך כיחנני אלהים וכי ישלילכל ויפצרב ויקח" (בראשית, לג, יא)¹⁶

ומה מפריע לך מידיעת 'יש לי כל'?

המחשבות השליליות שלך.

במחשבות הלא טובות, אתה לא נותן לשיר לצאת.

ה'בלק בן ציפור' שמציין לך בראש, מפריע.

בלעם מפריע.

ולמדנו בשיעור "עור בעד אור" על פרשת 'קרח'¹⁷, ש-

בלעם במילוי=בית, למד, עין, מב=696= צרות.

אבל גם למדנו את התרופה לצרות שמביא בלעם, שראינו ש-

ד, דל, דלת (אחוריים דלת)= בלעם בן בעור= אלהא דמאיר ענני= 472

שכשנמצא היהודי במצב הדל, הירוד, במלכות, בשחור, ומולו בן בלעם בן בעור, כנגדו יש את 'אלהא דמאיר ענני'. כי ר' מאיר הפך את העור לאור, וזו הסיבה שזו הסיסמא שאתה אומר בכל מקום שהקליפות רודפות אחרך.

וכן למדנו, שכל 29 ימי חודש אלול (29 כפול 24=696), עומדים כנגד הצרות, כנגד בלעם עם המילוי.

ולכן, צריך יהודי לדעת ולזכור, שגם ברגעים הקשים ביותר, הוא לא חסר אונים תחת הכוח של בלעם. הוא לא חייב להיכנע לקללות, למניעות, לקליפות, לקשיים וכו', כי יש לו 'אלהא דמאיר ענני'. והוא יכול לחבר את הד' עם ה-ו' ולעלות, כפי שלמדנו¹⁸, למצב המתקן, כאשר הד' וה-ו' יוצרות יחד ה'.

כי הד', המלכות הדלה והעניה, ש'לית לה מגרמה כלום', יכולה לבחור, האם ללכת לכיוון של 'בלעם בן בעור' או לכיוון של 'אלהא דמאיר ענני'.

והבחירה הזו לא קשורה בזמן או בנסיבות החיים, היא תמיד קיימת.

ואם תבחר להיות 'אור' ולא 'עור', אז תמצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם.

כי האור שיש בך, הוא לא האור 'שלך', אלא אור הויה שנמצא בך. אתה המזוודה שלו בחיי חיותך (שמוזדה גי' חיים). והתפקיד שלך זה לאפשר לו להתגלות. איך? תסיר הפרעות.

¹⁷ תשפ"ג

¹⁸ ר' פרשת 'קרח' תשפ"ג

האור שכל אחד מאיתנו מרגיש בתוכו, אור מיוחד, אור שיש לו מקום להתגלות בעולם, להתחבר לעולם, להשפיע טוב, לתת – זה אור הויה. אתה מרגיש את האור שלו בתוכך.

וכל השאיפות הקלוקלות, דריסת האחר, מרפקנות, קנאה וכו' – הן הקליפות שמפריעות לאור שלו להתגלות בעולם. כפי שמסביר הרב קוק זצ"ל, ב'אורות התשובה'¹⁹, כשהוא מסתמך על עקרון הרמב"ם, שחוקי הגוף והנפש שווים. בשניהם, הבריאות היא מצב טבעי והדבר המונע אותה הוא פסולת ורעלים. וזו פעולת התשובה על הנפש – הסרת כל רע ופסולת, שמוגדר כ"כל דבר רחוק מהתוכן האצילי האלוקי" וכנגדה – "האור והעונג הטבעי, המתגלה בנפש האדם עם הסרתם".

וכמה שתתדל להיות במודעות לכך, ולנסות לא להפריע לאור הבורא לצאת דרך ולפעול בעולם, כך תמצא יותר חן בעיני אלקים ואדם.

ולמדנו שחן עניינו חכמת הנסתר (ר"ת ח'ן). החכמה לגלות את הנסתר. את אור הויה שבך. בתוך הגוף הסוגר (לשון מגופה). בתוך העולם המעלים. בתוך ההסתרה. ע"י החכמה, תוכל לגלות את הנסתר, וכך למצוא חן.

ולמדנו ש'למצוא חן' הוא ביטוי מיוחד, שכן הוא מתפרש גם בסביל וגם בפעיל. והקשר המהותי-תוכני ביניהם, הדוק. כי כדי שאתה תמצא חן בעיני אחרים (במשמעות שהם יחבבו אותך) אתה צריך באופן אקטיבי, למצוא את החן, דהיינו את הטוב הנסתר, את החיובי, בעיניהם, דהיינו במבטם על העולם, בשונות שלהם ממך.

כשאתה תמצא את הטוב, את החן, במבט של האחר, באופן אוטומטי, האחר ימצא את הטוב והחן בך, והתוצאה תהיה שאתה 'תמצא חן' בעיניו, במשמעות של הוא יחבב אותך²⁰.

ככה זה עובד. מסלול דו סטרי. ככתוב ב'משלי', מאת החכם מכל אדם – "כַּמִּים הַפְּלִים לִפְנֵים כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם"²¹

ודע,

הס"א יעשה הכל כדי שתהיה מעוצבן. כועס. חסר מאור פנים. הכל, כדי שלא יראו עליך את אור הויה, כי אז, 'לא תמצא חן', תרתי משמע.

כדי למצוא חן, צריך את התורה. כי אז אני מחובר לסוף בהתחלה.

¹⁹ פרק ה', סעיף א'

²⁰ לעניין השגת החן ר' תורה א ליקוטי מוהר"ן

²¹ משלי, כז, יט

"וְלֹא מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה" = 421

+

תורה = 611

"וְלֹא מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה + תורה = 1032 = בלק בן צפור + בלעם בן בעור

כי שני הכוחות האלו, לא יכולים לפגוע במי שמחליט להיות מחובר לתורה ולמצוא חן בעיני אלקים ואדם.

למה?

כי כל הכוח שלהם להפיל אותך ולפגוע בך, הוא שתראה רע. שלא תמצא את החן, את החכמה הנסתרת, את היופי, את הנעימות, את הטוב, במבט של הזולת או באופן בו מנהל הקב"ה את עולמו (שהוא 'מבטו' של הקב"ה, 'עיניו'). אלא שתשפוט לכף חובה, שתתרעם, שתתמרמר, שתרגיש שזה לא הוגן וכיוצ"ב. כי כך אתה מגיע מאחדות ישראל, מ'בראשית', למחלוקת.

אתה חולק על המציאות שהקב"ה ברא במיוחד עבורך, ויוצר כמובן מחלוקת בינך לבין הזולת. שזה היפך התורה הקדושה בה נכתב –

"כִּי־תִרְאֶה וְחִמּוֹר שִׁנְאָה רַבִּץ תַּחַת מִשְׁאֹ וְיִזְדָּלְתָּ מֵעֹב כֹּל עֹב תִּעְלָב עָמוֹ" ²³

אפילו חמור. אפילו חמור שנאך.

וכתוב בתשובות הרשב"א ²⁴, שאם חמור רובץ תחת משאו אתה מצווה לפרוק את העול (שיר) מעליו, כל שכן מעל האדם, ולדעת הרשב"א זה דאורייתא. ולדעת כולי עלמא, לפרוק, בניגוד ללמעון, בחינם, וכך נפסק להלכה בחושן משפט. בלי כל תמורה, אתה צריך לעזור בפריקת המשא.

כי בעוה"ז, החמור (החומר) של כולם, 'רובץ תחת משאו'.

²² בראשית, ו, ח

²³ שמות, כג, ה

²⁴ חלק א', סימן רנב, רנז.

גם אם נראה לך שהסיפור המסובך הוא רק אצלך, ולאחרים קל, דע שזו אשליה.
כל נשמה שנמצאת בתוך חשכת הגוף, בעולם החומר, בוודאי נשמת יהודי, נאלצת
להתמודד עם כבדות החומר ומשאו, על כל המשתמע מכך.

זה הסיפור של בולנו.

והדרך של יהודי, להתמודד עם כובד המשא, עם מציאות החסתר, היא לעורר את
'הנורונים' של 'עץ חיים' שיש לו בתוכו, ואם כך יעשה, יצא ממנו שיר אדיר.

שיר חדש.

"שִׁירוֹ לַיהוָה שִׁיר זָדֵשׁ שִׁירוֹ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ"²⁵

ברוך ה' לעולם אמן ואמן!

²⁵ תהלים, צו, א